

ZVON

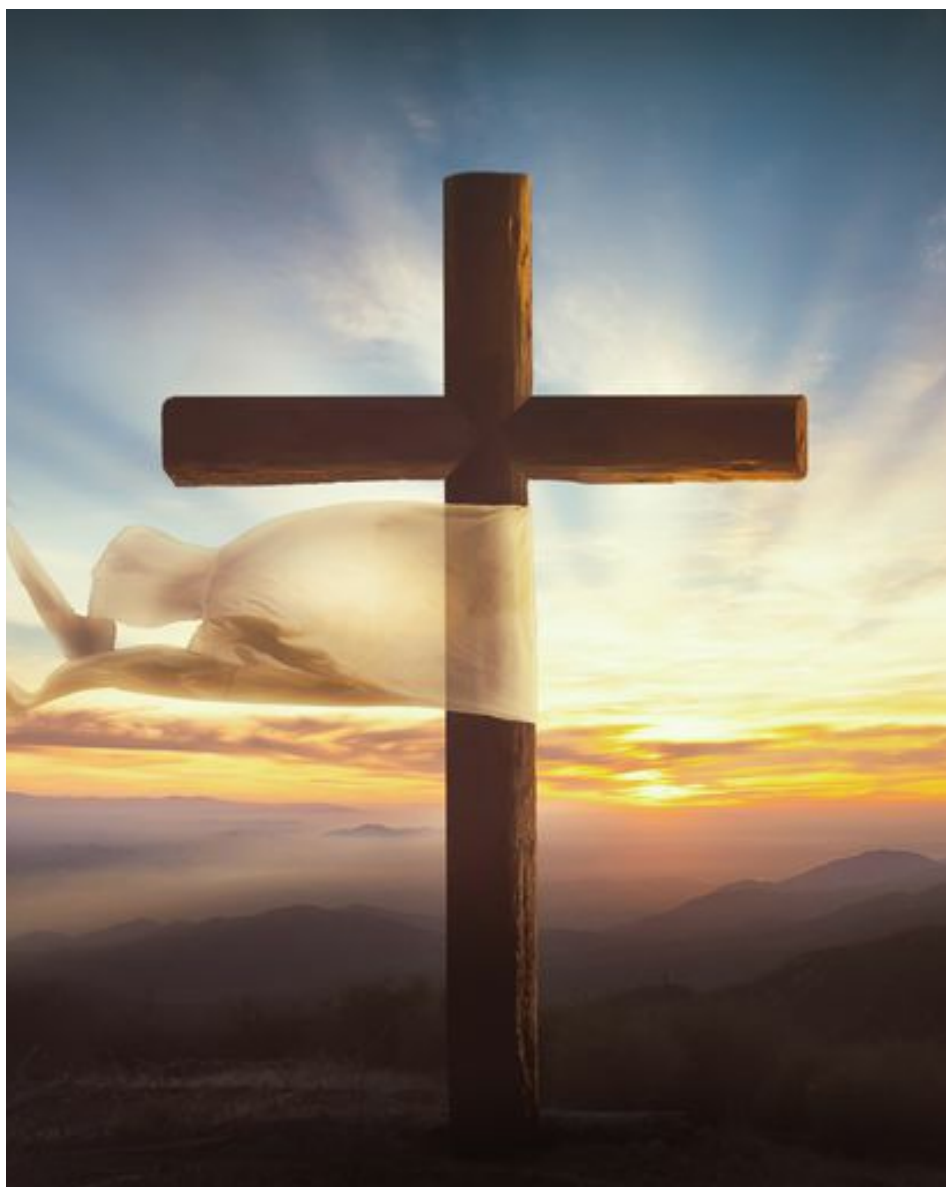
DUBEN / APRIL

2020

časopis krajanské rodiny v New Yorku

www.zvon.info

Slavnost Zvěstování Páně 25. března

„ANDĚL PÁNĚ ZVĚSTOVAL Panně Marii a ona počala z Ducha Svatého.“ Těmito několika slovy je stručně popsána událost, která změnila chod celého světa. Dnešního dne, více než před dvěma tisíci léty, došlo opět k setkání Boha s člověkem. Tentokrát se Bůh ptá prostřednictvím anděla Panny Marie, zda - li by nespolupracovala na tajemství vykoupení lidí. Počne a porodí Božího Syna. Maria nerozumí, ale přijímá tento úkol... „Jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle Tvého slova.“ Od této chvíle člověk už nebude muset pracně hledat smysl svého života, nebude už hádat, kde a kdo je Bůh. On sám mu to prostřednictvím svého Syna ochotně sděluje.

Námaha zůstává, hledání pokračuje, ale je to Bůh, který absolutně vyšel člověku vstříc, aby nezabloudil.

V době, kdy lidstvo kosí koronavirus, v době, kdy se lidé nemohu setkávat kvůli hrozbě nakažení, si opět uvědomujeme, jak jsme křehcí a zranitelní. Virus se rozšiřuje a my máme strach. Neviditelné částičky přinášejí onemocnění a dokonce smrt pro mnoho lidí. Nemoc je velmi nakažlivá...

Milí přátelé, přeji vám i sobě, abychom společně v této době byli nositelé jiné nákazy. Nákazy, která přináší život. Nejen ten, který teď vlastníme, ale i ten budoucí s Bohem v nebi. Není to virus, ale je to naše víra. Víra v Boha, který nás miluje, který nás neopouští ani v těžkých chvílích života. Víra, která nám dává sílu překonat vše těžké a bolestné. Víra v sílu modlitby, víra, která nám dá sílu pomoci druhým, víra, která hledá dobro druhého. Pěkný den a Bůh ať vám na přímluvu Panny Marie žehná....

Přeji příjemnou a ničím
nerušenou četbu

*ve Forest Hills
25. března 2020
Váš Fr. Antonín*

Svätý Anton opát, známy aj ako Anton Veľký či Anton pustovník, je nepochybne jedným z najväčších duchovných velikánov histórie. Narodil sa okolo roku 251 v mestečku Come v Egypte (dnešný Qamn Al Arous) do veľmi bohatej kresťanskej rodiny. Keď mal 20 rokov zomreli mu rodičia, po ktorých zdedil starostlivosť o mladšiu sestru a tiež o ich veľký majetok. Raz Anton počul počas jednej katechézy v kostole Ježišove slová bohatému mladíkovi - „Ak chceš byť dokonalý, choď, predaj čo máš, rozdaj chudobným a budeš mať poklad v nebi. Potom príď a nasleduj ma!“ (Mt 19, 21). Tieto slová sa dotkli jeho srdca a pocítil povolanie k životu zasvätenému Bohu. Majetok rozdelil na dve časti, svoj podiel rozdal chudobným a starostlivosť o sestru zveril komunite zasvätených kresťanských panien, ktoré žili podobne ako rehoľné sestry dnes a odišiel žiť na púšť ako pustovník.

Anton sa považuje za zakladateľa celého kresťanského mníšskeho hnutia, hoci on sám nič také neplánoval a zaoberal sa organizačnými vecami až keď ho k tomu z Božieho riadenia prinútili okolnosti, akými bol hlavne obrovský počet jeho nasledovníkov (ku koncu života sa odhaduje až na 5000 vo viacerých kláštoroch). Treba samozrejme podotknúť, že sv. Anton nebol cirkevným otcom, nenapísal ani jeden spis, no jeho význam pre Cirkev bol napriek tomu obrovský.

Historicky bol jeho život zasadený do obdobia ešte stále živého prenasledovania kresťanov, ktoré sa skončilo až za vlády cisára Konštantína vydaním Milánskeho ediktu v roku 313. Toto obdobie sa v Egypte, vtedy Rímskej provincii, vyznačovalo veľkým rozmachom kresťanstva a to aj intelektuálnym. Tento sa koncentroval v Alexandrii, ktorú sme si spomínali už viackrát v súvislosti s viacerými cirkevnými otcami. Tak sa aj stalo, že alexandrijský biskup, cirkevný otec a veľká osobnosť sv. Atanáza strávil na púšti dva roky ako učeník sv. Antona. Svätý Atanáza, ktorého sme si už predstavili, bol svojho času hlavný bojovník proti čoraz viac populárnemu arianizmu, ktorý vznikol a rozmáhal sa práve v jeho rodnom meste a biskupskom sídle, Alexandrii. Antona a Atanáza spájalo celoživotné priateľstvo, Anton prišiel na

pozvanie Atanáza na sklonku svojho života do Alexandrie kázať proti ariánom už ako slávny muž a veľká autorita (napriek svojej skromnosti). A bol to práve Atanáž, ktorý po Antonovej smrti napísal jeho životopis.

Jadrom života svätého Antona však bol skromný a pokorný život pustovníka a majstra duchovného života, ktorý túžil hlavne po samote s Bohom. Netúžil po sláve ani zástupe učeníkov, Boh mal však svoj plán ako s každým z nás, tak aj s Antonom. Nebol prvým pustovníkom na púšti, bol však zvlášť omilosteným človekom, ktorého Boh použil na založenie veľkého mníšskeho diela. Založil prvé komunity pustovníkov, pre ktoré zostavil aj pravidlá života a odovzdal množstvo duchovných rád. Treba podotknúť, že sv. Anton nenapísal mníšske pravidlá – alebo regulu, urobili to krátko nato sv. Pachomius a neskôr aj veľký otec východokresťanského mníšstva sv. Bazil.

Odtiaľto sa mníšska tradícia preniesla aj na kresťanský západ, kde ju založil sv. Benedikt. Základom tohto života je pustovnícky život, hoci aj v komunitách, a dobre ho vystihuje benediktínske heslo „ora et labora“ – modli sa a pracuj. Táto forma mníšskeho života je dodnes jediná forma prítomná na kresťanskom východe, u nás na kresťanskom západe k tejto forme neskôr pribudli aj takzvané činné alebo aktívne rehoľné spoločenstvá. Tieto však začali vznikať vo väčšej miere až v 13. storočí po vzniku františkánov a dominikánov, dovtedy – teda veľmi dlhý čas - bola aj tu prítomná len táto forma rehoľného života kontemplatívnych rádov. *pokračování v příštím čísle*

Easter 2020

I do not know what possibility we would have to go to church
this Easter. Here is a homily proclaimed
on Easter Vigil April 23, 2011
by deacon Greg Kandra.

Several years ago, the PBS series “American Masters” decided to profile a true American master, Don Hewitt, the creator and executive producer of 60 MINUTES. And the reporter asked him, what is the secret of the show’s success? How has it endured for four decades as one of the top rated shows in America?

And Don replied: “It’s very simple. It comes down to four little words. Four words that every child knows: ‘Tell me a story.’” I think he was getting at something fundamental. We are storytelling people. It is woven into our DNA. We need to hear stories – and we need to tell them. We need to share what we know, what we have experienced, what we believe. Well tonight, we tell our story. A story that began in darkness and ends in blazing, brilliant light. It is the story of how Christ conquered sin and death. It is the story of how we were saved.

And it has been passed on, person to person, across the centuries, like that one great fire that tonight spread throughout this church and lit a thousand flickering candles. Tonight, it fills every heart here with something so incandescent, so luminous, it can only be called joy. In this gospel, we hear how it all began: on a morning in Jerusalem, when two women saw something incredible – and an angel told them to “go then quickly and tell his disciples” what has happened. And with that, the gospel began to spread. The light was passed on.

And here, tonight, it blazes anew. We continue to tell what happened. Don Hewitt said the success of 60 MINUTES all boiled down to four little words. Well, here are four more, four little words that have sustained us across two thousand years: “Do not be afraid.”

We hear that twice in this gospel – first from the angel, but then from Jesus. They are his first words after his resurrection, his message to an anxious world. Across two millennia, those words have uplifted a world torn apart by war, persecution and terror. They have inspired martyrs and missionaries. And they uplift us even today. Some here will remember they were the first words spoken by Pope John Paul – soon to

be Blessed John Paul — in his first homily as pope. He was a man who had witnessed and experienced first hand some of the horrors of the last century. And yet, still he proclaimed to our own age, again and again: “Do not be afraid.”

It is a message that offers inspiration to so many – and should speak in a special way, I think, to those who are joining the church this evening: men, women and children who are walking their own journey of faith, often defying extraordinary odds.

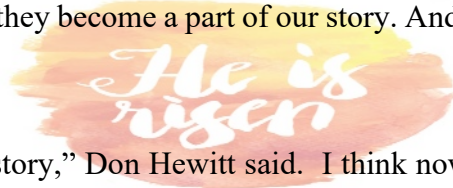
They are people like Abby Johnson – who used to work as an administrator at Planned Parenthood, helping to facilitate abortions, until she saw, for the first time, an image of an unborn child on an ultrasound monitor. She is joining the church tonight in Austin, Texas.

They are people like Ahdija Baker, who was raised Muslim, and survived the disaster of Hurricane Katrina, and went searching for a church where she could give thanks to God. She is joining the church tonight in New Orleans.

And they are people Tom Leopold, a Jewish comedy writer who wrote for “Seinfeld” and “Cheers” and tonight will become a Catholic comedy writer, joining us in the Archdiocese of New York.

They are people like the 15 men and women here tonight who are joining us through the RCIA process.

This is how the church continues to be reborn. This celebration of Christ’s resurrection – his new life — is also a celebration of new life in the church, the Body of Christ. As these new Catholic Christians become a part of that body, they become a part of our story. And we become a part of theirs.

“Tell me a story,” Don Hewitt said. I think now, more than ever, the world is hungry to hear what we have to say. It is desperate to know the Good News. And the gospel for this vigil compels us: tell this story. Bear witness, like the women at the tomb, and let others know. Pray it. Sing it. Live it.

And be assured: we do not walk this road alone. After the women set out to tell the disciples, as Matthew puts it, “Jesus met them on the way.” He meets us on our journey, as well. He walks with us. He welcomes us. He encourages us and guides us.

So do not be afraid. Tell this great story of this extraordinary night and all that it represents. It is a love story...an adventure story...a story full of miracles and mystery and, best of all, hope.

Tell the world: he has been raised! It really is the greatest story ever told.

Příběh vesmírného kočovníka

Marek Orko Vácha

Britský fyzik a teolog John Polkinghorne soudí, že je těžké poznat Boží přítomnost, protože žádný tvor ze své zkušenosti nezažil Boží nepřítomnost. Ten výrok lze i obrátit: je těžké představit si Boží nepřítomnost, neboť žádný z nás tvorů jsme ji nikdy nezakusili. Jako kdyby ryby měly spekulovat, jak by vypadal svět bez vody, nebo ptáci, jaký by byl svět bez vzduchu. Když apoštol Pavel říká, že v Bohu žijeme, pohybujeme se a jsme, když věřím, že jediný dech proniká mé bytí až do posledních svazků tančících strun, je těžké si představit svět bez Boha, bez Slova, které je Životem vesmíru, bez dechu, který proniká do posledních kvant mého těla.

Protože nevidím do myslí druhých, nevím, jak mnoho ateistů je schopno dotáhnout své úvahy až do konce a jak se jim žije ve světě, ve kterém explicitně není Bůh přítomen – a na rozdíl od Dostojevského opravdu nevím, zda je jim vše dovoleno a jak o tom oni sami soudí. Následující pohled nabízím a nevnučuji. Je určitým pokusem o popis světa mých ateistických přátel či spisovatelů, pravda, ponejvíce biologů či jiných přírodovědců, kdy se z textů a střípků snažím zrekonstruovat jejich svět. Jaký by byl vlastně svět bez Boha? Tak tedy:

JEN TICHÝ A MRAZIVÝ...

Vznikl jsem z 13,7 miliard let staré hmoty, z mraku prachu a plynů. Kdybych dějiny Země sledoval od začátku, viděl bych nejprve svítící a žhavou lávu, na které se později začne tvořit zemská kůra a ještě později první oceány. Kdybych nyní mohl sledovat pohyb hmoty jako ve zrychleném videu, po 4,5 miliardách let ze Země vyletí raketa Apollo směrem k Měsíci! Díky slunečnímu záření, gravitaci, setrvačnosti a fyzikálním zákonům se hmota vzdouvá, víří a přeskupuje. Důsledkem pohybu hmoty jsem já, cítící, tázající se. Co se to během let s hmotou stalo, že se proměnila do mě?

Kdybych mohl sledovat dějiny hmoty, viděl bych, jak jednoho dne učinila první nesmělý taneční krok, poprvé cosi načmárala na stěny jeskyně, poprvé začala nezištně milovat. Hmotě se začaly zdát sny, vyslovila své první slovo, poprvé zkusila, co to udělá se světem, když se rozhodne takto, a ne jinak.

Jednoho dne jsem já, kus země, otevřel oči, rozhlédl se kolem – a zjistil, že ve vesmíru není nic, smysl ani Bůh, žádný účel, žádná hudba a žádný důvod existence, jen tichý a mrazivý metronom vesmíru, na milimetr přesná choreografie hvězdných drah. Jsem uvnitř Univerza, které je skladištěm galaxií, a já jediný inteligentní tvor v něm. Žádná spravedlnost ani nespravedlnost, hvězdy, které se večer co večer se strojovou pravidelností objevují na vypočitatelných místech oblohy, mrazivé prázdno hvězdného nebe nade mnou a podobně mrazivé prázdno mravního zákona ve mně.

Hmota této planety mě ze sebe vyvrhla jako bublinu bahna. Mým otcem je neosobní svět a já, dítě země, jsem jediný myslící, cítící, milující a zoufající v zemi strojů, vytvořený slepou evolucí s vahami a šátkem kolem očí. Čtyři miliardy let se hlína této země vířivě roztáčela a výsledkem piruety písku jsem já. A s hrůzou jsem zjistil, že se dívám do mrazivé a prázdné pouště světa beze smyslu, do hlubinných propastí vesmíru, který je netečný k mému volání, kde není nikoho, kdo by se zajímal, jestli jsem, jestli jsem dobrý, nebo zlý, a kdo by se zajímal vůbec o něco. Byl jsem vržen do neosobní, studené a neosídlené klece prostoru, do země, do doby a do těla, které jsem si nevybral, ve kterém se potácím jako osamělý vesmírný kočovník. Jsem zajatcem v bublině prostoru, vězněm v samotce světa.

MOZEK JAKO VLHKÝ POČÍTAČ

Byl jsem vytvořen Nikým, koho bych mohl oslovit, koho se zeptat, kdo by byl. Nemyslíci dalo vznik myslícímu. Bezesmyslné a bezúčelné víření písku dalo vzniknout mně, který se ptám po smyslu a účelu.

Nejsem ničím obraz, jsem bezobrazný obraz sebe samého, nikam nesměřující a nejistý. Dějiny mého světa jsou pusté a beze smyslu. Moje tělo není nic než vehikl genů, které mnou hýbají a určují, že mám hlad nebo žízeň, že v určitý čas se vyrobí chemikálie, které prosáknou do krevního oběhu, a s ironií pak sleduji sám sebe, jak v romantické iluzi svobodného rozhodnutí hledám partnerku na předání svých genů. Tělo je způsob, jakým DNA vytváří další DNA, mozek je vlhký počítač, jehož jediným úkolem je co nejvíce namnožit geny, které ho vytvořily, a to je vše – nakopírovat své geny do další generace, v příběhu člověka není nic víc skryto.

Náboženství v této perspektivě není než berličkou pro slabé, kteří nemají odvalu se podívat tváří v tvář naší vesmírné samotě, kteří by jinak neustáli absurditu své existence. Země je továrna bez tvůrců, pomalý chod strojů a nic víc. Voda vytažená teplem do mraků a padající nezúčastněně zpět, vypařování a dešť, znova a znova, rok co rok, miliony a miliony let,

nahoru a dolů. Moji rodiče jsou tyto výrobní linky a pojízdné pásy evoluce, jsem výsledkem absurdně náhodného chemického procesu. Mohu přemýšlet o svém vzniku a příběhu, jehož jsem součástí – mám ale vůbec věřit své inteligenci, když jsem vznikl tak neinteligentními procesy? Mám věřit svému rozumu, když i tento rozum vytvořily náhodné a nerozumné síly?

A co moje bolest, když v noci úzkostí nemohu spát, má ona někde nějaký smysl? Je někde zapsána, zaznamenána, zvážena a naměřena, má nějakou hodnotu, trpím zbytečně, nebo ne? Nebo je to jen zkratka bolesti, přelévání chemikálií v mozku, salvy elektrických potenciálů, nahodilé a beze smyslu, odehrávající se v mé lebce a bez jakéhokoli vztahu k vnějšku. Bolest, ze které zbude hromádka prachu?

PROČ NEODEJÍT?

Základní otázka veškeré filozofie pak zní: je tu někde nějaký důvod, proč z tohoto světa neodejít, je zde důvod, proč Bohu, v něhož nevěřím, nevrátit vstupenku? Pokud po smrti nic není, odpadá pozdější odpovědnost, vždyť odejít z tohoto světa je jako odejít ze zakouřené místnosti. Byl jsem vržen do studeného a zmatečného světa a nebyl předem tázán, zda se chci narodit – do tohoto těla, země a doby, do tohoto slzavého údolí. Svou existenci vnímám jako vesmírnou nespravedlnost, kosmickou absurditu...

NEBESA NEJSOU ABSURDNÍ

Nevím, jak dobře a jak vůbec se těmto mým přátelům ateistům v tomto světě žije, a snad stojí za to společně domýšlet věci dál, snad stojí za to hledat a jít kus cesty společně. Ale věřím – a nemohu nevěřit – že nebesa vypravují o Boží slávě a dílo jeho rukou zvěstuje obloha. Nebesa se nepřou, zda Bůh je, nebo není. Nebesa nejsou absurdní.

Velikonoce 2020

Květná neděle 5. dubna

Zelený čtvrtek 9. dubna

Velký pátek 10. dubna

Bílá sobota 11. dubna

Neděle Vzkříšení Páně - 12. dubna

Ani zavřené kostely nám nemohou zabránit prožít nejdůležitější události v dějinách lidstva - Ježíšovu smrt a Jeho vzkříšení

**Slova povzbuzení a nedělní mše svaté z New Yorku
můžete sledovat**

na naší webové stránce www.zvon.info a na facebooku.

1. března - amid a surge in Islamist violence, the Catholic Bishops Conference of Nigeria (CBCN) led a mass protest in Abuja against the “brutal killing of innocent Nigerians.”

3. března - nynější zveřejnění části vatikánských archivů z doby papeže Pia XII. (1939 až 1958) bude zajímavé nejen z hlediska holokaustu, ale například i vzhledem k tomu, jak se tento papež stavěl k událostem v poválečném Československu, míní historik Jaroslav Šebek. Na jaře se chystá k bádání v těchto archiváliích. Zvědavý je i na dokumenty týkající se poválečného odsunu německého obyvatelstva z Československa či papežových reakcí na utváření socialistického bloku v čele s Moskvou.

9. března - pope Francis offers masses at Santa Marta –for 1st time available via streaming–for coronavirus victims. The Masses in Francis’ chapel normally welcome a small group of faithful, but due to recent measures’ taken by the Vatican, are now being kept private, without their participation. Here is a link [Pope Francis-Holy Mass at Casa Santa Marta](#)

20. března - Apoštolská penitenciárie vydala dekret, kterým umožňuje *získání plnomocných odpustků* lidem nakažených koronavirem, těm kteří je ošetřují a stejně tak všem věřícím, kteří se za ně modlí. Zároveň dnes byla vydána také nota, která připomíná, že v extrémních situacích je možné udělit hromadné rozhřešení. Zmíněný dekret, podepsaný hlavním penitenciářem kardinálem Maurem Piacenzou a regentem Mons. Krzysztofem Nykiele, uděluje zvláštní plnomocné odpustky. Ti nejvíc ohrožení mohou získat plnomocné odpustky už po modlitbě Vyznání víry, Otče náš a Zdrávasu ve spojení s touhou po splnění obvyklých podmínek získání odpustků hned, jak to jen bude možné. Toto se týká osob nemocných virem Covid-19, tj. koronavirem a dále pak osob, kterým lékař nařídil karanténu, zdravotnických pracovníků a rodinných příslušníků, kteří riskují svoje životy péčí o nemocné.

Ostatní si pro získání odpustků mohou vybrat z možností:

- návštěva Nejsvětější svátosti
- eucharistická adorace
- četba Písma svatého po dobu alespoň půlhodiny
- modlitba růžence, křížové cesty nebo Korunky k Božímu milosrdenství prosíc Boha o ukončení epidemie, úlevu pro nemocné a spásu zemřelých. Plnomocné odpustky může získat také věřící, který se v bezprostřední blízkosti smrti ocitne bez možnosti přijmout svátost pomazání nemocných a viaticum. V tomto případě se doporučuje uctít ukřížovaného Ježíše nebo kříž. Nota Apoštolské penitenciárie se věnuje možnosti udělení kolektivního rozhřešení v případě závažné nouze. Kněz má podle možností předem uvědomit příslušného diecézního biskupa, kterému přísluší určit teritorium a případy ve vlastní církevní oblasti. Nota také připomíná možnost dokonalé lítosti, jak to uvádí Katechismus v případě, že umírajícímu není nasnadě kněz.

Blahopřejeme k narozeninám

v **měsíci dubnu**: Irene Lesler 3. dubna, Marta Hnízda 4. dubna, Václav Hnízda 9. dubna, William Janek 13. dubna, Julie Vrástiak 15. dubna, Jan Pongo 20. dubna, Valentina Marie Valerio 20. dubna, Michal Joseph Sykora 21. dubna, Jitka Abel 22. dubna, Steve Neyland 24. dubna, Zdenka Dlouhy 24. dubna, **Daniel David Reynolds 25. dubna (1 rok)**, Maximilian F. Combs 26. dubna, Marie Wolf Hospodarova 29. dubna.

The Irish pastor said, "Everyone who wants to go to Heaven stand up!" and the whole church stood up. And he said, "And those who want to go to hell, remain standing!" At the back of the church, old Murphy remained standing. The pastor said, "Murphy, do you want to go to hell?" Murphy said, "No, Father... I just hate to see you go there all by yourself!"

Děkujeme za podporu české misie a Zvonu

v **minulém období přispěli**: Pat a Ed Babor, Helena Kocica, P. Kopecky, Bohdan a Jiřina Kowalyk.

úmysly mší svatých v dubnu 2020

datum	úmysl	dárce
5. dubna	Za zemřelého manžela	Alexandra Vondráček
12. dubna	Za krajanskou rodinu VELIKONOČNÍ NEDĚLE	
15. dubna	Za Růženu Ptáčkovu	J. a B. Kowalykovi
19. dubna	Za Jarmilu a Vojtěcha Jandečkovy	manželé Weirichovi
26. dubna	Za Josefa a Josefu Klusáčkovy	J. a B. Kowalykovi

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info Slovenská mše sv. každou neděli v 10.15 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.luxnewyork.net>

Ján Ivan Mastiliak, CSsR - kňaz, reholník

Ján Ivan Mastiliak sa narodil 5. novembra 1911 v Nižnom Hrabovci. V júni 1922 sa na sv. misiách v Nižnom Hrušove zoznámil s redemptoristami, ktorí ho prijali do juvenátu v Hlučine na Morave. Tam sa potvrdilo, že je výborným a zbožným študentom a dokáže svoje nadanie zúročiť. Darilo sa mu v štúdiu cudzích jazykov, hlavne gréčtiny, francúzštiny a nemčiny. V lete 1928 vstúpil do noviciátu v Stropkove a rehoľné sľuby zložil 2. augusta 1929. V štúdiu filozofie a teológie pokračoval v seminári redemptoristov v Oboříšti pri Dobříši. Za kňaza bol vysvätený 12. augusta 1934 v Užhorode. Redemptoristi v ňom získali prvého gréckokatolíckeho kňaza pôvodom z východného Slovenska. Od roku 1937 žil v Ríme, kde študoval na Východnom inštitúte a Gregoriánskej univerzite. Doktorát na Východnom inštitúte obhájil 19. júna 1941. Začiatkom roka 1944 sa mu zhoršil zdravotný stav. Prerušil štúdium s tým, že doktorát na Gregoriánskej Univerzite dokončí neskôr, na čo však už nikdy nemal príležitosť.

V apríli 1944 sa vrátil na Slovensko a pôsobil v Podolínci. Keď koncom januára 1945 do mesta vstúpila Červená armáda, ruský major veliaci vojskám žiadal rektora kláštora, aby mu robil tlmočníka. Ten však odporučil o. Mastiliaka, ktorý sa už zbieral na odchod do kláštora v Michalovciach. Táto láskavosť stála o. Ivana nielen čas, ale neskôr bol pred komunistickým súdom obvinený z toho, že sa ako špión vkradol do Červenej armády.

Začiatkom roka 1950 komunisti naplánovali, že takzvaný „monsterproces“ s desiatimi vybranými rehoľníkmi musí byť uskutočnený ešte pred plánovanou akciou „K“, zameranou na likvidáciu kláštorov. Proces bol pripravovaný do posledných detailov v kanceláriách komunistických pohľadárov a mal byť propagandisticky využitý ako zdôvodnenie pripravovanej likvidačnej akcie proti rehoľníkom. Medzi desiatimi „vyvolenými“ rehoľníkmi boli aj o. Mastiliak, ako jediný Slovák a gréckokatolík, ktorého Štátna bezpečnosť zatkla 14. marca 1950. Vo vykonštruovanom procese, ktorý sa konal v dňoch 31. marca až 5. apríla 1950, mu bol štátnym prokurátorom navrhnutý trest smrti. Štátny súd v Prahe ho napokon odsúdil za špionáž a vlastizradu na doživotné väzenie, konfiškáciu celého majetku, peňažný trest vo výške 50 tisíc korún a stratu čestných občianskych práv na 10 rokov. Nasledovalo väznenie na Mírove, vo Valdiciach a v Leopoldove, ktoré znášal statočne. Vo väzení sa stretol takmer so všetkými vtedajšími katolíckymi biskupmi, prenasledovanými politikmi a predstaviteľmi verejného života. Takmer štyri mesiace prežil v spoločnej cele aj s neskorším prezidentom ČSSR Gustávom Husákom, čo neskôr veľmi pomohlo pri obnove gréckokatolíckej cirkvi. Po amnestii bol napokon 9. mája 1965 prepustený.

Žil v Prešove a do roku 1969 pracoval v civilnom zamestnaní. Stále bol pod kontrolou Štátnej bezpečnosti, ktorá ho považovala „za“ šedú eminenciu“ gréckokatolíckeho biskupského úradu v Prešove s obrovským vplyvom na ordinára Hirku, ktorému robí poradcu“.

Ešte pred rokom 1950 publikoval v časopisoch a vyšli mu aj knihy. Už vtedy používal pseudonym Ivan Marianov, ku ktorému sa po roku 1968, keď nemohol publikovať pod vlastným menom, hlavne ako autor viac ako 100 prekladov šírených ako samizdaty, veľmi rád vrátil. Často žartovne hovorieval: „Držím sa Matky Božej a dvoch palíc,“ pretože pri chôdzi musel v posledných rokoch života používať palice. Ján **Ivan Mastiliak zomrel 18. septembra 1989 v Prešove**. Pohrebné obrady sa uskutočnili 22. septembra v Katedrálnom chráme sv. Jána Krstiteľa a vykonal ich vtedajší Ordinár prešovskej gréckokatolíckej eparchie o. Ján Hirka.